

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΎ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Και τὰ μαθήματα ἀρχίσανε ἀμέσως...
Στὴν ἀρχὴ ὁ Γιαννάκης ἔπρεπε νὰ μάθῃ νὰ διαβάζῃ καὶ νὰ γράφῃ... Ἐργαζομένης βέβαια, πολὺ γιὰ νὰ μάθῃ ὅ,τι χρειαζότανε, ὥστε νὰ εἶνε σὲ θέσι νὰ δώσῃ ἐξετάσεις στὴ Ναυτικὴ Σχολή. Μὰ ποιὸς ξέρει! Ἄν ἦταν ἔξυπνος καὶ ἐπιμελής, ὁ δάσκαλος δὲν θὰ τοῦ ἔλειπε ποτέ.

Παρ' ὅλη ὅμως τὴν ἐπιμέλεια καὶ τὸν ζῆλο τοῦ Γιαννάκη, ἡ Μηλιά ἔκανε γρήγορα μεγαλύτερες προόδους. Εἶχε μάλιστα μεγάλη κλίση πρὸς τὴν ζωγραφικὴ. Ἐκείνο μάλιστα ποὺ ἄφηνε ἐκπληκτο τὸν δάσκαλό της, ἦταν ἡ εὐκολία μὲ τὴν ὁποία ἡ μικρούλα ζωγράφιζε δέντρα, λουλούδια, ἔπιπλα, ἀκόμα καὶ τὰ σκυλιὰ τοῦ κ. Ντουμάν.

— Ἄ! Μὰ αὐτὴ θὰ γίνῃ σπουδαία καλλιτέχνης, ἔλεγε συχνὰ πρὸς τὸν οἰκοδεσπότη ὁ κ. Γκαζί. Καὶ τί ἔξυπνη ποὺ εἶνε! Κρίμα νὰ μὴν ζοῦν οἱ γονεῖς της γιὰ νὰ τὴν καμαρώνουν!

Τὸ θάρρος ὅμως καὶ τὴν ἀφοσίωσι τῆς Μηλιάς, ὁ κ. Ντουμάν ἔλαβε ἀφορμὴ νὰ τὸ ἐκτιμῆσῃ ἀπὸ τὸ ἀκόλουθο περιστατικόν:

Ἐνα πρωί, ἔκανε τὸν συνηθισμένο του περίπατο στὸ δάσος μὲ τὴ Λουλοῦ, τὸ μικρότερο καὶ τὸ πιὸ ἀγαπημένο του σκυλάκι. Ὅταν φτάσανε στὴ λίμνη, ἡ Λουλοῦ, ἡ ὁποία βρισκότανε στὴν ἡλικία τῆς τρέλλας καὶ τῶν παχυνιδῶν, τὰ ἔβαλε μὲ τοὺς βατράχους, οἱ ὁποῖοι κοάζανε δυνατὰ καὶ τὴ διασκεδάζανε πολὺ καθὼς τρέχανε σαστισμένοι, γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπ' τὸ κυνηγητό της. Ἐνας βάτραχος ὅμως, ἀντὶ νὰ θουτήξῃ στὸ νερό, πήδησε ἐπάνω σ' ἕνα φύλλο νυμφαίας, ἡ ὁποία βρισκότανε σὲ ἀπόστασι δυὸ ἢ τριῶν μέτρων ἀπ' τὴν ὄχθη τῆς λίμνης.

Ἀμέσως ἡ Λουλοῦ, ποὺ τὸ φύλλο αὐτὸ τὸ πέρασε γιὰ στερεὸ ἔδαφος, πήδηξε κ' ἐκείνη ἐκεῖ γιὰ νὰ φτάσῃ τὸ θῦμα της. Μόλις ὅμως βρέθηκε ἐπάνω, τὸ φύλλο θούλιαζε ἀπ' τὸ βάρος κ' ἡ καλὴ Λουλοῦ θούτηξε μέσα στὸ νερό. Γιὰ μιὰ στιγμὴ χάθηκε... Σὲ λίγο ὅμως φάνηκε πάλι στὴν ἐπιφάνεια καὶ ἀρχίσε νὰ κολυμπᾷ...

Καθὼς ὅμως ἦταν ἀσυνήθιστη καὶ πρώτη φορά ἔπεφτε στὸ νερό, τάχασε κ' ἀντὶ νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὴν ὄχθη, διαρκῶς ἀπομακρυνότανε ἀπ' αὐτήν... Ἄπ' τὰ ἀδέξια καὶ τρομαγμένα κινήματα τῶν ποδιῶν της, τὸ νερό ἔμπαινε σ' αὐτὰ της, στὸ στόμα της, στὰ μάτια της... Ζαλιζότανε... Πνιγότανε...

— Λουλοῦ!... Λουλοῦ!... Ἐδῶ!... Ἐδῶ! φώναξε ὁ κ. Ντουμάν.

Τὸ σκυλάκι ὅμως οὔτε ἔβλεπε πειά, οὔτε ἄκουγε.

— Βοήθεια!... Βοήθεια!... φώναζε τότε μὲ ἀπελπισία ὁ κ. Ντουμάν.

Φαίνεται ὅτι ἡ φωνὴς του ἀκουστήκανε, γιὰτὶ κάποιος φάνηκε νὰ ἔρχεται τρέχοντας... Ἦταν ἡ Μηλιά...

— Μὰ τί συμβαίνει, κύριε; ρώτησε.

— Ἄ!... Ἡ Λουλοῦ μου πνιγεται!... Παιε!... Δὲν μπορῶ νὰ τὴν βλέπω πειά...

Καὶ ὁ κ. Ντουμάν γύρισε ἀλλοῦ τὸ πρόσωπό του, γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὴν ἀγωνία τοῦ ἀγαπημένου τοῦ ζώου...

Ξαφνικὰ ὅμως ἄκουσε ἕνα παφλασμό τῶν νερῶν. Καὶ γυρίζοντας ἀμέσως τὸ κεφάλι του, εἶδε τὴ Μηλιά, ἡ ὁποία, ἔτσι καθὼς ἦτανε ντυμένη, μὲ ὅλα τὰ ρούχα της, εἶχε πέσει μέσα στὴ λίμνη καὶ κολυμποῦσε πλησιάζοντας ὀλοένα πρὸς τὸ σκυλάκι.

Μὲ τὸ ἕνα χέρι της ἀπεμάκρυνε ἐπιδέξια τὰ ὑδροβία φυτὰ, ποὺ τὴν ἐμπόδιζαν, καὶ μὲ τὸ ἄλλο κολυμποῦσε... Καὶ πρὶν προφτάσῃ ὁ κ. Ντουμάν νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἐκπληξί του, ἡ Μηλιά ἔφτασε τὴ Λουλοῦ, τῆς ὁποίας μόνον ἡ μυτίτσα φαίνετα-νε ἀπέξω ἀπὸ τὸ νερό, ζαπλώ-

θηκε ἀνάσκελα, τὴν ἔβαλε ἀμέσως ἐπάνω στὸ στήθος της κ' ἀρχίσε νὰ ἐπιστρέφῃ στὴν ξηρά. Ἡ ἐπιστροφή ὅμως αὐτὴ ἦταν πολὺ δύσκολη.

Στὴν ἀρχὴ, ἡ Μηλιά κολυμποῦσε ἀνάσκελα, ἔπειτα εἶχε, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ βρεγμένα φορέματά της, κ' ὄλο τὸ βάρος τοῦ ζώου ἐπάνω της. Ἐπειτα τὴν ἐμπόδιζαν πολὺ οἱ κλώνοι καὶ τὰ φυλλὰ τῶν φυτῶν...

Γιὰ μιὰ στιγμὴ, ὁ κ. Ντουμάν ἀρχίσε νὰ φοβᾶται ὅτι θὰ πνιγόντουσαν κ' οἱ δυό...

Ἡ ἐπιδειξιότης ὅμως καὶ ἡ τόλμη τῆς Μηλιάς, νίκησε ὅλα τὰ ἐμπόδια. Ἐτσι ἔφτασε ἐπὶ τέλους σ' ἕνα μέρος ρηχό, ὅπου μπόρεσε νὰ πατήσῃ καὶ νὰ παραδώσῃ ἀπ' ἐκεῖ τὴ Λουλοῦ στὸν κύριό της.

— Δός μου τὸ χέρι σου, κορίτσι μου, τῆς εἶπε, τότε ὁ κ. Ντουμάν κατάχλωμος καὶ σκυμμένος, τόσο πολὺ κοντὰ της, ὥστε ἡ Μηλιά φοβήθηκε μήπως χάσῃ τὴν ἰσορροπία του καὶ πέσῃ κ' αὐτὸς στὴ λίμνη.

— Εὐχαριστῶ, κύριε!... Μὴ φοβόσαστε γιὰ μένα... Τὸ νερό μὲ γνωρίζει καλά...

Κ' ἀμέσως, ἐλαφριά σὰν πουλάκι, πήδηξε στὴν ξηρὰ καὶ βρέθηκε δίπλα στὸν κύριό της!...

— Καὶ τώρα, πρέπει νὰ τρίψω λιγάκι τὴν καυμένη τὴ Λουλοῦ, γιὰ νὰ συνέλθῃ, εἶπε ἐκεῖνος, κυττάζοντας εὐχαριστημένος τὴ μικρὴ ὄρφανή.

Κ' ἀμέσως ἔκοψε μιὰ χεριὰ χόρτα καὶ μ' αὐτὰ ἀρχίσε νὰ τρίβῃ δυνατὰ τὸ ζῶο, ποὺ σιγά-σιγά ἀνέλαβε τὶς δυνάμεις του καὶ μπόρεσε νὰ σταθῇ ὀρθιο.

— Εἶσαι πολὺ καλὴ καὶ γενναία κόρη, Μηλιά! εἶπε τότε ὁ κ. Ντουμάν ἐνθουσιασμένος.

Καὶ παίρνοντας στὰ χέρια του τὸ κεφάλι τῆς μικρῆς ὄρφανῆς, τὴ φίλησε στὸ μέτωπο... Πές μου τώρα, τί θέλεις νὰ σοῦ χάρισω γιὰ νὰ σὲ ἀνταμείψω γι' αὐτό, ποὺ μοῦ ἔκανες:

— Δὲν θέλω τίποτα, κύριε!

— Μὰ ἔσωσες τὴ ζωὴ τοῦ σκυλιοῦ μου, μὲ κίνδυνο νὰ πνιγῆς ἐσὺ ἢ ἴδια.

— Δὲν ὑπῆρχε κανένας φόβος, κύριε, νὰ πνιγῶ! Ἦξε καλὰ ὅτι μποροῦσα νὰ σώσω τὴ Λουλοῦ. Λὲν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ τὸ κάνω;...

— Ἐγὼ ὅμως θέλω νὰ σοῦ χάρισω κάτι τι...

— Ὅχι, κύριε... Ἀρκετὰ ἔκανατε γιὰ μὰς ἕως τώρα...

— Βλέπω λοιπὸν ὅτι θέλεις νὰ μ' ἔχῃς αἰώνιως ὑποχρεωμένον... Καλὰ!...

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Γιαννάκης ἔτρεξε στὸ δωμάτιο τῆς κυρίας Πολυξένης, φωνάζοντας μὲ μεγάλη χαρὰ:

— Γρήγορα, Μηλιά, νὰ φορέσῃς τὸ καλὸ σου φόρεμα!... Ὁ κύριος εἶπε στὸν Ζοζὸ νὰ βάλῃ ἕνα πιάτο ἀκόμα στὸ τραπέζι, γιὰτὶ ἀπόψε θὰ γευματίσῃς μαζί μὲ τοὺς κυρίους...

— Ἐγὼ; εἶπε ἡ Μηλιά ἐκπληκτικῆ. Κάποιο λάθος θὰ κάνῃς...

— Βέβαια, παιδί μου... Κάτι ἄλλο θὰ συμβαίη... Δὲν εἶνε δυνατόν ἀπὸ πού λές! πρόσθεσε τότε ἡ οἰκονόμος ποὺ ἦτανε ἐκεῖ καὶ τ' ἄκουσε. Πήγαινε νὰ μάθῃς καλύτερα, γιὰ νὰ μὴν ἐκθῆσῃς τὴν ἀδελφή σου καὶ τὴν ντροπήσῃς...

— Μὰ ναι... ναι... σὰς λέω! ἔκανε τότε ὁ Γιαννάκης... Ὁ

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ — ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21.419)

Διευθυντής, ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ὅροι συνδρομῶν «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ—ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Ἐσωτερικοῦ δι' ἕν ἔτος Δραχ. 200 Ἐξωτερικοῦ Δολλάρια 6

Ἐξάμηνος » 100 Ἀμερικῆς » 7

καὶ δι' ὄλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκό ἔτησια συνδρομὴ σελλινία 30. Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7.

Τιμὴ ἑκάστου φύλλου δραχ. 4.

Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἐγγραφήν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατά φύλλον πώλησιν ἡ Ἐταιρεία New York News Agency General P. O. Box 497, New York City, ἐκπροσωποῦμένη παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλοφρούλου.

κύριος τὸ εἶπε στὸν Ζοζὸ καὶ ὁ Ζοζὸς τὸ εἶπε σὲ μένα, καὶ εἶχε μάλιστα τὰ μάτια του τόσα δά... γουρλωμένα ἀπ' τὴν κατάπληξι του... Ἡ Μηλιά, ὡς λέω, πρέπει νὰ κατεβῆ στὴν τραπεζαρία, μόλις χτυπήσῃ τὸ δεύτερο κουδοῦνι.

— "Α! Τότε θὰ εἶνε γιατί ἔσωσες τὸ σκυλάκι τοῦ κυρίου, εἶπε ἡ κ. Πολυξένη, πού ἤξερε ὅλη τὴν ἱστορία, γιατί εἶχε ἀλλάξει μόνη της τὴ Μηλιά, ὅταν γύρισε στὸ σπίτι καταμουσκεμένη. "Ε-λα τώρα νὰ σὲ βοηθήσω νὰ θάλῃς τὸ γαλάζιο σου φόρεμα. Αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερό σου.

Καὶ τὴν προσδιωρισμένη ὥρα ἡ Μηλιά ἔμπαινε πρώτη στὴν τραπεζαρία. Φαντάζεσθε πειὰ πῶς ἔτρεμε... Ἦταν ἡ πρώτη φορά πού θὰ ἔτρωγε μὲ κυρίους, σὲ πολυτελές τραπέζι καὶ φοβότανε μήπως φανῆ ἀδέξια... "Ω! πῶς φοβότανε!... Κι' ἂν ἀναποδογύριζε τὰ ποτήρια;... Κι' ἂν ἔχυνε τὶς σάλτσες; Κι' ἂν δὲν ἤξερε νὰ φάῃ;

— "Αχ! Θεέ μου!... Πῶς νὰ κάνω; εἶπε στὸν Γιαννάκη, ὁ ὁποῖος θρυσκόταν ἐκείνη τὴ στιγμή μόνος στὴν τραπεζαρία.

— "Εννοια σου κ' ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ! τῆς ἀπάντησε ὁ μικρός. "Ε-χω πολὺν καιρὸ ἐδῶ μέσα καὶ ξέρω πειὰ πῶς τρῶνε οἱ κύριοι!.. Ἀμα δὲν ξέρεις κάτι τι, κύτταξέ με κ' ἐγὼ ἀμέσως θὰ σοῦ γνέφω... πῶς πρέπει νὰ φερθῆς... Ἄκουσες; "Ολο ἐμένα νὰ κυττάζῃς καὶ ἔννοια σου!...

Ἐνῶ συνωμιλοῦσαν τὰ παιδιά, ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ μπῆκε ὁ κ. Ντουμάν μὲ τὴ νύφη του καὶ ἀπὸ πίσω ὁ Ἰούλιος μὲ τὸν παιδαγωγό.

— Πῶς; Ἡ Μηλιά στὸ τραπέζι μας; ἔκανε ἡ κυρία Ντουμάν συνωφρωμένη... Καὶ τί ζητᾶς ἐσὺ ἐδῶ μέσα; Θέλεις νὰ μᾶς πῆς τίποτε;

— "Οχι, κυρία... μὰ νόμιζα...

— Πές της λοιπόν, Εὐσέβιε, ὅτι ἡ θέσις της δὲν εἶν' ἐδῶ! εἶπε ἡ κυρία Ντουμάν, τὴ στιγμή πού πήγαινε νὰ καθῆσθαι στὰ δεξιά τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ἀνδρός της.

— Πραγματικά ἡ θέσις της ἀπόψε εἶνε στ' ἀριστερά μου! ἀποκρίθηκε μὲ μιά πικρὴ εἰρωνεία ὁ κ. Ντουμάν, θάζοντας τὴ Μηλιά νὰ καθῆσθαι κοντά του.

— Μὰ καὶ τί εἶνε ἀπόψε πού θὰ καθῆσθαι στὸ τραπέζι μιας αὐτῆ ἡ ὑπηρετρία; εἶπε πολὺ θυμωμένη ἡ κ. Ντουμάν.

— Αὐτὴ ἡ ὑπηρετρία, ἀγαπητή μου, διεκινδύνευσε τὴ ζωὴ της, γιὰ νὰ μὴν αισθανθῶ ἐγὼ μιά λύπη... Τὴν κάλεσα λοιπόν στὸ τραπέζι μας, γιατί θέλω μ' αὐτὸ νὰ τῆς δείξω πόση ἐκτίμησι καὶ πόση εὐγνωμοσύνη μοῦ ἐμπνέουν ἡ καλωσύνη της καὶ ἡ γενναιότης της.

Καὶ ὁ κ. Ντουμάν διηγήθηκε τὴ πρωινὴ σκηνή.

— "Εκανες μιά λαμπρὴ πρᾶξι, Μηλιά, τῆς εἶπε τότε ὁ κ. Γκαζί.

Ἡ Μηλιά κατακοκκίνισε καὶ χαμήλωσε τὰ μάτια της. Ἡ συγκίνησί της ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε εἶχε μᾶλλον ὄρεξι νὰ κλάψῃ παρὰ νὰ φάῃ. Κι' ὅταν σήκωσε μιά στιγμή τὰ μάτια της, εἶδε τὸν Γιαννάκη πού τῆς ἔκανε νόημα νὰ τελειώσῃ τὴ σούπα πού εἶχε μπροστά της... Ἐκείνη ἔσπευσε νὰ τὸν ὑπακούσῃ καὶ ὁ Γιαννάκης μὲ πολλὴ χαρὰ σήκωσε σὲ λίγο τὸ πιάτο τῆς ἀδελφῆς του καὶ τῆς ἔβαλε ἄλλο καθαρό.

Στὸ δεύτερο φαγητὸ — ἦταν πουλὶ — ἡ κυρία Ντουμάν, σκούντηξε τὸν κουνιάδο της καὶ τοῦ ἔδειξε μὲ τρόπο τὸν Γιαννάκη.

— Μὰ γιὰ δές, Εὐσέβιε, τί ἄσχημα πού φέρεται αὐτὸς ὁ μικρός!...

Ὁ Γιαννάκης δὲν ἔπαυε οὔτε μιά στιγμή ἀπὸ τοῦ νὰ κυττάζῃ καὶ νὰ προσέχῃ τὴν ἀδελφή του. Καθὼς δὲ τὴν εἶδε νὰ πιάνῃ μὲ τὸ χέρι της ἕνα πόδι τοῦ πουλιοῦ καὶ νὰ εἶνε ἔτοιμη νὰ τὸ φέρῃ στὸ στόμα της, τῆς ἔγνεψε ζωηρὰ σὰν νὰ τῆς ἔλεγε: «"Οχι ἔτσι!... "Οχι ἔτσι!...» Τότε ἡ Μηλιά, ἐπειδὴ δὲν ἤξερε τί νὰ κάνη καὶ τὰ εἶχε χάσει, παράτησε τὸ πουλὶ καὶ δὲν ἔτολμοῦσε πειὰ νὰ ἐγγίξῃ τὸ πουλὶ της.

— Πῶς σοῦ φαίνεται αὐτὴ ἡ παντομίμα; ρώτησε ἡ κυρία Ντουμάν τὸν κουνιάδο της.

— "Α! μὲ συγκινοῦν πολὺ αὐτὰ τὰ παιδιά! τῆς ἀπάντησε ἐκείνος.

Καὶ ὕστερα γυρίζοντας πρὸς τὴ Μηλιά, τῆς εἶπε μὲ πολὺ γλυκὸ τρόπο:

— Πάρε, κόρη μου, τὸ μαχαίρι μὲ τὸ δεξί σου χέρι καὶ τὸ πηροῦνι μὲ τὸ ἀριστερὸ καὶ κόψε τὸ πουλὶ σου... "Α! ἔτσι, μπράβο!...

Ἐπὶ ὕστερα ἀπ' τὴ συμβουλή αὐτὴ ἡ Μηλιά φιλοτιμήθηκε νὰ τρῶν

ὅπως καὶ οἱ μεγάλοι, πρὸς μεγάλη χαρὰ τοῦ Γιαννάκη, ὁ ὁποῖος δὲν ἔπαυε νὰ τῆς γνέφῃ ἐπιδοκιμαστικά.

Ἔτσι τὸ γεῦμα ἐξακολούθησε χωρὶς ἐπεισόδιο. Μόνον στὸ τέλος ἡ Μηλιά διέκρινε κάποια λύπη στὰ μάτια τοῦ Γιαννάκη, τὴ στιγμή πού ἔβαζε μπροστά της ἕνα θαυμάσιο γλύκισμα ἀπὸ φράουλες... "Αχ! τί ὠραῖο πού θὰ ἦταν! Καὶ βέβαια στὴν κουζίνα δὲν θὰ εἶχε πειὰ ἀπ' αὐτό, γιὰ νὰ φάῃ ὕστερα κ' ἐκεῖνος... "Ω! Πόσο θὰ ἠθέλε νὰ μοίραζε αὐτὸ τὸ γλυκὸ μὲ τὸν ἀδελφὸ της!... Μὰ πῶς ὅμως; Νὰ ξεχωρίσῃ τὸ μισὸ καὶ νὰ τὸ πάρῃ; Δὲν ἔκανε. Νὰ τοῦ τὸ ἀφήσῃ στὸ πιάτο; Ἦταν ἀπρεπές...

— Πῶς; Δὲν σ' ἀρέσουν ἡ φράουλες, Μηλιά; ρώτησε ὁ κ. Ντουμάν, βλέποντας ὅτι ἡ Μηλιά δὲν ἀγγίξε τὸ γλύκισμά της.

— "Οχι... Μοῦ ἀρέσουν μάλιστα πολὺ!... ἀποκρίθηκε ἡ Μηλιά καὶ ἄρχισε νὰ τὸ τρῶν...

Ὁ Γιαννάκης ὅμως πού στεκότανε μ' ἀνοιχτὸ στόμα καὶ τὴν ἔβλεπε;... "Α! Ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸ φάῃ μόνη της!... Κύτταξε γύρω της γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν τὴν πρόσεχε κανεὶς, ἔγνεψε στὸν Γιαννάκη νὰ πλησιάσῃ καὶ μὲ τρόπο τοῦ ἔδωσε κρυφὰ τὸ πιάτο της, στὸ ὁποῖο εἶχε ἀφήσει σχεδὸν ὀλόκληρο τὸ γλύκισμά της.

— Φά' το ἐσὺ! τοῦ εἶπε σιγά-σιγά, χωρὶς ν' ἀκουσθῇ ἀπὸ κανένα.

Τὸ κίνημά της αὐτὸ ὅμως, δὲν διέφυγε τὸ ὄξυ βλέμμα τῆς κυρίας Ντουμάν.

— Φαίνεται ὅτι ὁ ζαχαροπλάστης μας δὲν θὰ εἶνε τοῦ γούστου της! εἶπε εἰρωνικά πρὸς τὸν ἀδελφὸ τοῦ ἀνδρός της... Δὲν καταδέχθηκε οὔτε νὰ τὸ ἀγγίξῃ αὐτὸ τὸ ἔξοχο γλυκὸ μας... Μὰ τί δύσκολοι πού σοῦ εἶνε καμμιά φροσά κι' αὐτοὶ οἱ χωρικοί!...

— "Οχι, ἀγαπητή μου, δὲν ἔχεις δίκιο... Τὴν παρεξηγεῖς!... ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ντουμάν, πού τὰ εἶχε καταλάβει ὅλα.

Κ' ἔδειξε στὴ νύφη του τὸν Γιαννάκη, ὁ ὁποῖος στὸ βάθος τῆς τραπεζαρίας, παράμερα, ἔτρωγε γρήγορα-γρήγορα τὸ ὑπόλοιπο τοῦ γλυκίσματος.

— Βλέπετε λοιπόν; Τὸ ἄφησε γιὰ τὸν ἀδελφὸ της...

— Πλὴν μὲ συγκινοῦν αὐτὴς ἡ κρυφολήθειες μεταξὺ τῶν δῶ ἀυτῶν ἀδελφῶν!... εἶπε ἡ κυρία Ντουμάν μὲ τὴν ἴδια εἰρωνεία... Ὅπως δὲ ποτε, ἂν τὰ παιδιά αὐτὰ θέλουν νὰ γίνουν καλοὶ ὑπηρετές, πρέπει νὰ ἀφήσουν, κατὰ μέρος, αὐτὰ τὰ καμώματα καὶ νὰ κυττάξουν τὴν κουζίνα τους... Ἄλλοιῶς... ὡς πᾶμε ἐμεῖς στὴν κουζίνα κι' ὡς ἔλθουν οἱ ὑπηρετές μας στὴν τραπέζι φρά...
— Μὴν εἶσαι τόσο ὑπερήφανη, ἀδελφή μου! εἶπε τότε χαρακτηριστικά ὁ κ. Ντουμάν. Ὁ Θεὸς δὲν ἀγαπάει τοὺς ὑπερήφανους ἀλλὰ τοὺς μετριοφρονάς... Θέλεις τώρα νὰ σοῦ πῶ, πῶς καθ' ἑαυτὴν, γιατί ἀκριβῶς κά-

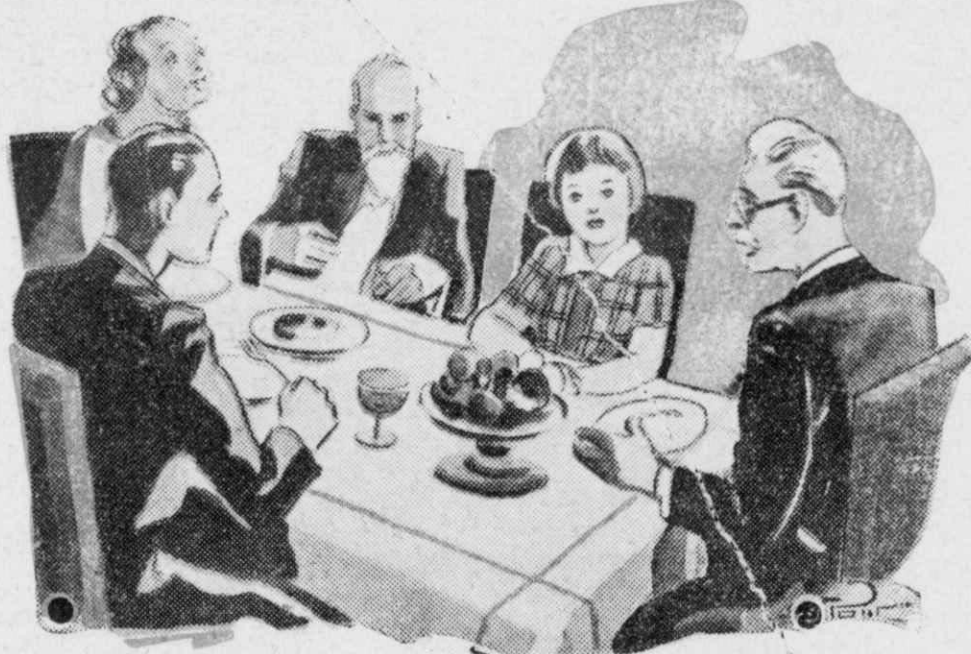
λεσα σήμερα τὴ Μηλιά νὰ γευματίσῃ μαζί μας;... Γιατί ἀρνήθηκε νὰ δεχθῇ τὰ δῶρα, πού ἠθέλα νὰ τῆς κάνω... Θέλησα λοιπόν νὰ τῆς δείξω ὅτι τὴν θεώρησα, γιὰ τὴν στάσι της αὐτῆ, ἐντελῶς ὁμοία μας. Ἐπειτα πῶς ξέρεῖ ἂν ἡ ψυχὴ της δὲν εἶνε ἀνώτερη ἀπὸ τὴ δική μας!... Μὲ μιά λέξι δηλαδὴ, ἐγὼ ἐκτιμῶ πολὺ τὴ Μηλιά καὶ θέλω νὰ τῆς τὸ δείξω... Δῶσε μου τὸ χέρι σου, παιδί μου!

— Καὶ σὲ μένα, Μηλιά! εἶπε ἀμέσως ὁ κ. Γκαζί, ἀπλώνοντας κι' αὐτὸς τὸ χέρι του στὴν ὄρφαιή κόρη. Αὔριο θὰ σοῦ διαβάσω μιά ἱστορία γιὰ νὰ ἴδῃς ὅτι τὰ κορίτσια μποροῦν νὰ μιμηθοῦν τὸν ἥρωα Κούρτιο καὶ χωρὶς νὰ ἔχουν διαβάσει Ρωμαϊκὴ Ἱστορία. Ἐκεῖνος ἔπεσε στὸ βάραθρο γιὰ νὰ σώσῃ τὴν πατρίδα του. Ἐσοῦ ἔπεσες στὴ λίμνη γιὰ νὰ σώσῃς τὴν Λουλοῦ... Ἦταν πολὺ τυχερὸ αὐτὸ πού ἔκανες... Παλὺ θαρραλέο... Καὶ γι' αὐτὸ πολὺ ὑπερηφανεύομαι γιὰ τὴ μαθήτριά μου...

Φαντάζεσθε πειὰ μὲ πόση χαρὰ ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ ἡ Μηλιά καὶ πόσο εὐτυχισμένη ἦταν γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ δείγματα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐκτιμῆσεως...

Ὁ θρίαμβος ὅμως αὐτὸς τῆς Μηλιάς ἐρέθισε ἀκόμα περισσότερο τὴν κυρία Ντουμάν. Ὅσο εὐμενέστερα φερότανε ὁ οἰκοδεσπότης στὰ παιδιά, τόσο ἐκείνη τὰ φθονοῦσε καὶ τὰ μισοῦσε. Φοβότανε διαρκῶς μήπως ὁ γυιὸς της ἔχανε τὴν ἀγάπη τοῦ θεοῦ του, καὶ μήπως σιγά-σιγά ἔπαιρναν τὴ θέσι του ἡ Μηλιά καὶ ὁ Γιαννάκης. Τὰ εἶχε καὶ μὲ τὸν κ. Γκαζί, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀναλάβει νὰ τοὺς παραδίδῃ μαθήματα μὲ τόση προθυμία, σὰν νὰ τὸν πλήρωναν...

(Ἐκολουθεῖ)

Τὸ γεῦμα ἐξακολούθησε, χωρὶς κανένα ἐπεισόδιο.